

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce:

žalobce: S. O.
narozen X

zastoupen: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.
se sídlem Kovářská 4/939, Praha 9

proti
žalovaným: 1. **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,
2. **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, který spatřoval v tom, že jeho žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 13.12.2018 nebyla akceptována, žalovanými orgány bylo žalobci sděleno, že jeho projev vůle nebude chápán jakožto žádost o mezinárodní ochranu, neboť byl učiněn po zákonné lhůtě 7 dnů. Tato skutečnost byla žalobci sdělena pouze ústně, ke dni podání žaloby mu nebylo doručeno vyrozumění. Ze strany Policie České republiky bylo

žalobci ústně sděleno, že k jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebude přihlíženo a dále bude realizováno správní vyhoštění.

2. Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že má být letecky eskortován do Kazachstánu dne 17.12.2018. Žalobci tato skutečnost byla sdělena dne 12.12.2018, na což reagoval podáním žádosti o mezinárodní ochranu, neboť došlo k podstatné změně okolností, vztahujících se k hrozbě vážné újmy. Uvedl, že bylo u něho zjištěno závažné onemocnění hlavy, nejspíše zhoubný nádor na mozku, proto mu bylo doporučeno vyšetření CT, které bylo naplánováno na 27.2.2019. Existují tedy důvody pro aplikaci ustanovení 3b odst. 3 zákona o azylu, žádost o mezinárodní ochranu je nutno náležitě posoudit. S ohledem na stav kazašského zdravotnictví by žalobci hrozilo reálné nebezpečí újmy na životě a zdraví, poukázal na úmrtí příbuzných na nádorové onemocnění. Proto žalobce navrhl vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil žalované ad 1), Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie povinnost zdržet se realizace správního vyhoštění do doby rozhodnutí v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu.
3. Žalobce opakovaně uvedl, že dne 12.12.2018 v zařízení pro zajištění cizinců projevil úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu z důvodu obav o svůj život v případě návratu do Kazachstánu. Bylo mu však sděleno, že žádost je opožděná, žalobce však neobdržel žádnou písemnou informaci či sdělení o neakceptaci jeho úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu. Pokud nebude jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako projednatelná a přípustná, hrozí porušení mezinárodních závazků České republiky, zejména čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
4. Žalobce dále v podané žalobě opakovaně poukázal na své zdravotní problémy, úmrtí v rodině s tím, že v případě návratu do země mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, protože Kazachstán není schopen zajistit mu náležitou léčbu ani lékařské vyšetření. Ke stavu kazašského zdravotnictví se vyjádřilo i Ministerstvo zahraničních věcí, které ve zprávě poukazuje na vysoké ceny zdravotnictví s doporučením maximálního pojištění při cestě do Kazachstánu. Žalobce se svým zdravotním stavem bez jakéhokoliv finančního zajištění je odkázán pouze sám na sebe bez možnosti využít lékařskou péči, která se platí. Vyhoštění žalobce, ke kterému by byl donucen, by mohlo způsobit újmu představující nelidské nebo ponižující zacházení.
5. Postupem žalovaných došlo k nezákonnému zásahu spočívajícímu v tom, že jeho žádost podaná po lhůtě 7 dnů nebyla řádně přijata zhodnocena z hlediska skutečností, zda se nejedná o žádost opírající se o podstatnou změnu okolností, kterým je rapidně zhoršený zdravotní stav žalobce. Navíc žalobce neobdržel žádnou písemnou informaci či sdělení o tom, že jeho žádost nebyla akceptována. Ze strany Policie ČR bylo žalobci pouze ústně sděleno, že jeho žádost o mezinárodní ochranu nebude chápána jako žádost o mezinárodní ochranu, nebylo mu dosud doručeno vyrozumění, které bývá v praxi cizincům doručováno. Žalobce navrhl, aby soud rozhodl tak, že odmítnutím přijetí žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalované 1 a žalovaného 2 došlo k nezákonnému zásahu. Současně navrhl, aby soud uložil žalované č. 1 povinnost naložit s jednám žalobce ze dne 12.12.2018, jímž žádal o mezinárodní ochranu, jako s včasné podanou žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobce s podanou žalobou požádal o osvobození od soudních poplatků a podal návrh na předběžné opatření.

6. Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie k vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce byl dne 1.4.2018 zajištěn za účelem správního vyhoštění a téhož dne byl poučen o možnosti požádat v zákonem stanovené lhůtě o mezinárodní ochranu. Realizace správního vyhoštění bude provedena 17.12.2018 v 16.45 hodin do Astany na základě žádosti Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22.11.2018. Realizaci správního vyhoštění nebrání žádné zákonné důvody, neboť žalobcova totožnost byla ověřena a byl mu velvyslanectvím Kazachstánu vydán náhradní cestovní doklad, žalobci bylo pravomocně a vykonatelně uloženo správní vyhoštění a není evidován jako žadatel o mezinárodní ochranu. Následné prohlášení o zhoršení zdravotního stavu a nebezpečí v zemi původu se jeví nedůvěryhodným, navrhl zamítnout návrh na uložení předběžného opatření.
7. Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ve vyjádření k podané žalobě zdůraznilo, že vyrozumění o tom, že žádost žalobce nelze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 3 zákona o azylu bylo učiněno ministerstvem písemně, a to vyrozuměním ze dne 14.12.2018 čj: MV-146917-2/OAM-2018, ve kterém ministerstvo podrobně uvedlo, proč v konkrétním případě žalobce neshledal žádné podstatné znění okolností vztahující se k možnému pronásledování či hrozbě vážné újmy od uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. Toto vyrozumění bylo žalobci dne 17.12.2018 osobně doručováno, žalobce po přečtení vyrozumění listinu odmítl převzít a podepsat. Žalovaný zdůraznil, že ustanovení 3b zákona o azylu má zajistit, aby řízení o mezinárodní ochraně proběhlo ještě po dobu zajištění cizince a zároveň bylo zabráněno maření účelu zajištění, tj. vyhoštění cizince z území České republiky. Pokud by zajištěný cizinec mohl požádat o mezinárodní ochranu kdykoliv po dobu zajištění, byla by realizace vyhoštění zmařena. Navrhl zamítnutí podané žaloby.
8. Městský soud v Praze posoudil důvodnost podané žaloby z hlediska námitek v žalobě uplatněných, neboť jejich rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci nevyslovili s tímto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
9. Ze spisového materiálu vyplývá, že podáním ze dne 12.12.2018 požádal žalobce o mezinárodní ochranu podle § 3b odst. 3 zákona o azylu s tím, že má za to, že jsou dány podmínky uvedené v tomto ustanovení zákona o azylu, neboť došlo k podstatné změně okolností vztahujících se k hrozbě jeho vážné újmy. Podstatná změna souvisí se závažným onemocněním, žalobce začal v listopadu 2018 trpět bolestmi hlavy, bylo zjištěno závažné onemocnění, zhoubný nádor v mozku a bylo doporučeno vyšetření na CT, které je naplánováno na 27.2.2019. Žalobce trpí natolik závažným onemocněním, že s ohledem na stav kazašského zdravotnictví by neměl šanci na přežití, protože v Kazachstánu se mu nemůže dostat lékařské péče, která by zajistila alespoň přijatelnou léčbu. Tato žádost byla podána v zařízení pro zajištění cizinců dne 12.12.2018. K žádosti předložil žalobce zprávu neurologické ambulance nemocnice ve Frýdku Místku ze dne 22.11.2018, v níž je popsán průběh vyšetření s doporučením, že nebylo-li v minulosti provedeno CT mozku, je vhodné ho doplnit. Zpráva je opatřena souhlasem žalobce s vyšetřením, které proběhne dne 27.2.2019.

10. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobce byl dne 1.4.2018 zajištěn a téhož dne mu byla podána informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že tak musí být učiněno ve lhůtě 7 dnů ode dne zajištění s poučením, že uplynutím 7 dnů oprávnění požádat o mezinárodní ochranu zaniká a bude přistoupeno k realizaci správního vyhoštění. Tuto informaci převzal žalobce dne 1.4.2018 za přítomnosti tlumočníka.
11. Ve spise je dále založeno vyrozumění Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 14.12.2016 čj: MV-146917-2/OAM-2018 označeného jako „Vyrozumění podle ustanovení § 3b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů“. Tímto vyrozuměním bylo žalobci sděleno, že jeho žádost ze dne 12.12.2018, která byla odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra postoupena, nelze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 3 zákona o azylu. Je konstatováno, že o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců byl žalobce poučen dne 1.4.2018, 7 denní lhůta uplynula dne 8.4.2018. Na tom nic nemění fakt, že v zákonné lhůtě žádost o mezinárodní ochranu podal, ale tato další opakovaná žádost byla dne 9.4.2018 zastavena usnesením podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Správní orgán poukázal na ustanovení § 3b odst. 3 zákona o azylu s tím, že po uplynutí 7 denní lhůty musí jít o takový projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo při hrozící vážnou újmu, ovšem pouze tehdy, pokud se lze na základě obsahu důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností, vztahujících se k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Správní orgán uzavřel, že z lékařské zprávy neurologické ambulance Nemocnice ve Frýdku Místku vyplývá, že nebylo diagnostikováno závažné onemocnění, a to zhoubný nádor mozku, vyšetření CT je lékařem pouze doporučeno jako vhodné doplnění, pokud nebylo v minulosti provedeno. V žádosti tedy nejsou uvedeny žádné konkrétní a relevantní informace, pro které by měla nově v Kazachstánu hrozit vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Proto má za to, že žádost ze dne 12.12.2018 není žádostí o udělení mezinárodní ochrany.
12. Ve spise je dále založen úřední záznam o odmítnutí převzetí vyrozumění ze dne 17.12.2018, z něhož vyplývá, že dne 17.12. bylo žalobci osobně doručováno vyrozumění, žalobce si vyrozumění přečetl, a následně ho odmítl převzít a podepsat. Úřední záznam je podepsán dvěma pracovníci ministerstva.
13. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu poté, kdy se dozvěděl, že dne 17.12.2018 má dojít k realizaci jeho vyhoštění a eskortě do Kazachstánu. Žádost o mezinárodní ochranu podal v zařízení pro zajištění cizinců.
14. Oprávnění cizince podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců je upraveno v ustanovení § 3b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 3b odst. 1 oprávnění cizince podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců zaniká uplynutím 7 dnů ode dne, kdy byl policií informován o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany na území a o důsledcích spojených s uplynutím lhůty. Podle § 3b odst. 3 tohoto zákona žádostí o udělení mezinárodní ochrany podanou v zařízení pro zajištění cizinců po uplynutí uvedené 7 denní lhůty je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmu, pouze tehdy, pokud se lze na základě jeho obsahu důvodně domnívat, že došlo k podstatné změně okolností vztahujících se

k jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy; ministerstvo vyrozumí cizince o tom, zda se jeho projev vůle za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany považuje.

15. V daném případě je zřejmé, že žalobce nepodal žádost ze dne 12.12.2018 o udělení mezinárodní ochrany v 7 denní lhůtě, jež je stanovena v § 3b odst. 1 zákona o azylu, protože k zajištění žalobce došlo dne 1.4.2018 a ze spisu vyplývá, že byl téhož dne informován o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců v 7 denní lhůtě s poučením o zániku tohoto oprávnění uplynutím této lhůty. Uvedenou informaci podepsal žalobce dne 1.4.2018.
16. Vzhledem k datu podané žádosti přicházelo v úvahu posouzení splnění podmínek uvedených v § 3b odst. 3 zákona o azylu.
17. Žalobce se podanou žalobou domáhal toho, aby soud rozhodl tak, že odmítnutím přijetí žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalované 1 a žalovaného 2 došlo k nezákonnému zásahu.
18. K uvedenému považuje soud za vhodné předeslat, že v daném případě nedošlo k odmítnutí přijetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu toho, že by žalované správní orgány odmítly převzít (přijmout) žádost žalobce. Ze spisového materiálu vyplývá, že žádost žalobce byla přijata pracovníci Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, ze spisového materiálu dále vyplývá, že k této žádosti byl žalobce vyrozuměn vyrozuměním Ministerstva vnitra ze dne 14.12.2018.
19. Pokud žalobce odmítnutím „přijetí“ rozuměl to, že jeho žádost byla příslušným orgánem posouzena tak, že tuto žádost nelze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany, pak je nutno konstatovat následující.
20. Pokud jde o žalovanou Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (žalovaná 1) je zřejmé, že policie úkon, kterým by konečným způsobem vyřídila žádost žalobce vyrozuměním o tom, že jeho žádost nelze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany, neučinila. Pokud byl žalobce pracovníky policie informován ústně v tom smyslu, že k jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebude přihlíženo, jak žalobce v podané žalobě tvrdí, šlo o pouhou informaci, která nemá, jak vyplývá z dalšího postupu policie, žádnou relevanci. Z výše uvedeného je totiž patrné, že policie žádost žalobce ze dne 12.12.2018 téhož dne, tedy 12.12.2018 postoupila odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. To znamená, že policie se oprávněností žádosti žalobce nezabývala, nýbrž tuto žádost postoupila příslušnému orgánu k posouzení.
21. Při posuzování otázky, zda se policie v této věci dopustila nezákonného zásahu vycházel soud i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.2.2017 čj: Azs 182/2016-51, který dospěl k závěru že: „*k posouzení otázky, zda projev vůle učiněný cizincem v zařízení pro zajištění cizinců lze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 3b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je příslušné výlučně Ministerstvo vnitra. Policejní orgán, jehož cizinec takový projev vůle směřuje, nemůže činnost Ministerstva vnitra při posouzení této otázky nahrazovat; jeho povinností je cizincův projev vůle pro účely posouzení splnění podmínek dle citovaného zákonného ustanovení ministerstvo postoupit. Neučiní-li tak a postupuje dále, jakoby cizinec žádost o mezinárodní ochranu podle § 3b odst. 3 zákona o azylu nepodal, případně ponechá-li takový projev vůle bez povšimnutí jen pro jeho údajnou opožděnost, dopustí se nezákonného zásahu.*“. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nezákonného zásahu se policie dopustí tehdy, jestliže žádost o udělení

mezinárodní ochrany nepostoupí k posouzení příslušnému Ministerstvu vnitra a buď žádost vyřídí sama, popř. jedná tak, jako by nebyla podána a ani ji nepostoupí. Taková situace však v dané věci nenastala. Jak již bylo uvedeno, žádost žalobce ze dne 12.12.2018 byla téhož dne policií postoupena Ministerstvu vnitra k posouzení, ani případná ústní informace o opožděnosti či nepřijatelnosti žádosti nic na této skutečnosti nemění. Policie tedy nejednala v rozporu se zákonem, naopak bezprostředně po podání žádosti žalobce věc postoupila příslušnému orgánu k posouzení. Soud neshledal podmínky pro to, aby deklaroval, že žalovaná 1, se dopustila nezákonného zásahu již proto, že relevantní úkon, spočívající ve vyrozumění žalobce o tom, že jeho žádost nebude považována za žádost o udělení mezinárodní ochrany, neučinila.

22. Pokud jde o Ministerstvo vnitra (žalovaný 2), je zřejmé, že dne 14.2.2018 ministerstvo vyrozumělo žalobce o tom, že jeho žádost nelze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 3 zákona o azylu jednak proto, že uplynula zákonem stanovená lhůta 7 dnů pro podání žádosti a jednak proto, že nebyly splněny podmínky, jež jsou uvedeny v § 3b odst. 3 zákona o azylu. Ministerstvo vnitra uvedlo, že nebyly zjištěny takové podstatné změny okolností ve vztahu k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy s tím, že z lékařské zprávy nevyplývá, že by bylo diagnostikováno závažné onemocnění – zhoubný nádor mozku, když CT vyšetření je lékařem pouze doporučováno jako vhodné doplnění, pokud nebylo v minulosti provedeno. Z obsahu vyrozumění je zřejmé, že ministerstvo posuzovalo splnění podmínek, jež jsou uvedeny v § 3b odst. 3 zákona o azylu a po posouzení věci dospělo k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly, resp. dospělo k závěru, že projev vůle žalobce vyjádřený v žádosti ze dne 12.12.2018 nelze považovat za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalobce v podané žalobě namítal porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle uvedeného článku nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Žalobce v podané žalobě dovozuje, že vyhoštěním může dojít ke způsobení újmy představující nelidské nebo ponižující zacházení, a to s ohledem na jeho zdravotní stav. Poukázal na vážný zdravotní stav, kdy v Kazachstánu se mu nedostane alespoň přijatelné léčby ani náležitého lékařského vyšetření s tím, že v Kazachstánu se za poskytnutí zdravotní péče platí velmi vysokou částkou. Současně žalobce poukázal na rozsudek Velkého senátu ze dne 13.12.2016 v případě Paposchvili proti Belgii, který dovodil, že překážkou není méně kvalitně nebo nedostatečná zdravotní péče, nýbrž povinnost státu dbát o to, aby vyhoštěním nedošlo k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. K této části žaloby, v níž žalobce zdůrazňuje hrozbu vážné újmy na zdraví při vydání do Kazachstánu, soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem Ministerstva vnitra o tom, že z předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by žalobci byl diagnostikován nádor na mozku. Z předložené lékařské zprávy vyplývá, že dne 22.11.2018 bylo provedeno neurologické vyšetření na základě žádosti o vyšetření chronické recidivy bolesti hlavy, jsou zde uvedeny výsledky jednotlivých vyšetření se závěrem, že je konstatována bolest hlavy s tím, že neurologický nálezný je neložiskový meningeální s doporučením, že nebylo-li v minulosti provedeno CT mozku, pak je vhodné ho doplnit. Z této lékařské zprávy je pouze zřejmé, že bylo doporučeno další vyšetření, není z něho patrné, že by žalobce byl v závažném zdravotním stavu, který v žalobě prezentuje, že by žalobci byl diagnostikován zhoubný nádor na mozku ze zprávy nevyplývá. Jak žalobce sám poukázal, samotná skutečnost nedostatečné zdravotní péče v zemi původu nepředstavuje překážku pro vyhoštění, žalobce žádným způsobem nekonkretizuje, v čem

by mělo dojít k nelidskému zacházení žalobce, když kromě nedostatečného zdravotnictví v zemi původu, žádné další konkrétní skutečnosti netvrdí.

24. Pokud žalobce poukazuje na rapidně zhoršený zdravotní stav, je nutno konstatovat, že tyto skutečnosti z lékařské zprávy nevyplývají, doporučení o další vyšetření, vyšetření CT mozku, nelze považovat za nový závažný důvod, když z lékařské zprávy není zřejmé, že by došlo k výrazné změně zdravotního stavu žalobce oproti období předcházejícímu, např. k období zajištění v zařízení pro pobyt cizinců.
25. Žalobce dále namítal porušení článku 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Podle uvedeného článku se smluvní státy zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde je jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Smluvní státy nebudou na pohyb takových uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země. Smluvní státy povolí takovým uprchlíkům rozumnou lhůtu a poskytnou všechny potřebné prostředky k získání povolení vstupu do jiné země. Z podané žaloby není zřejmé, v čem konkrétně mělo dojít k porušení uvedeného článku 31 této Úmluvy. Pokud tím žalobce míní ohrožení na životě, je nutno konstatovat, co již bylo uvedeno, že z předložených dokladů takové skutečnosti nevyplývají.
26. Žalobce dále poukázal na porušení článku 33 této Úmluvy. Podle tohoto článku žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by byl jeho život a osobní svoboda ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politickému přesvědčení. Výhody tohoto ustanovení však nemohou být požadovány uprchlíkem, který z vážných důvodů může být považován za nebezpečného v zemi, ve které se nachází, nebo který po té, co byl usvědčen konečným rozsudkem, se zvláště těžkého trestného činu, představuje nebezpečí pro společnost této země. Ani ve vztahu k tomuto článku není zřejmé, jaké skutečnosti mají představovat jeho porušení. Z uvedeného článku vyplývá, že upravuje otázku ohrožení života či svobody uprchlíka z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Žádné konkrétní skutečnosti, které by představovaly ve vztahu k žalobci takovéto nebezpečí, žalobce v žalobě netvrdí.
27. Žalobce dále namítal zásah do práva na spravedlivý proces, když jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla pro opožděnost akceptována a měla být s ohledem na nové závažné důvody posouzena podle § 3b odst. 3 zákona o azylu. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Jak již bylo konstatováno, žádost žalobce ze dne 12.12.2018 byla posouzena příslušným ministerstvem právě z pohledu naplnění podmínek, jsou uvedeny v ustanovení § 3b odst. 3 zákona o azylu. K zásahu do práva na spravedlivý proces žalobce v tom smyslu, že by žádost nebyla projednána a posouzena příslušným správním orgánem tedy nedošlo.
28. Nedůvodné jsou i námitky, v nichž žalobce poukazoval na to, že mu nebylo poskytnuto písemné sdělení o neakceptaci jeho úmyslu podat žádost. Je pravdou, že v den podání žaloby (14.12.2018) se tak nestalo, z výše uvedeného je však zřejmé, že téhož dne

14.12.2018, vyhotovilo ministerstvo vyrozumění, které bylo následně doručováno (dne 17.12.2018 před realizací vyhoštění) žalobci.

29. Z výše uvedených důvodů soud neshledal podmínky pro to, aby deklaroval, že žalovaný 2, se dopustil nezákonného zásahu.
30. Žalobce se podanou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalované 1 povinnost naložit s jednáním žalobce ze dne 12.12.2018 jako se včasné podanou žádostí o mezinárodní ochranu (bod II. petitu). K této části petitu soud uvádí, že podle § 87 odst. 2 s.ř.s. soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem může rozhodnout buď tak, že určí, že provedený zásah byl nezákonný (tedy deklaruje nezákonnost zásahu) nebo, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že soudu přísluší buď rozhodnout o deklaraci nezákonnosti zásahu, nebo, pokud takový zásah trvá, je soud oprávněn zakázat pokračovat v porušování práv žalobce, popř. přikázat obnovení stavu před zásahem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2014 sp.zn. 1 Afs 60/2014, dostupný na www.nssoud.cz). Navíc soudu nepřisluší, aby uložil žalovanému jednat určitým konkrétním způsobem. Přes ne příliš šťastnou formulaci petitu soud uvádí, posouzení otázky, zda projev vůle žalobce ze dne 12.12.2018 lze považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany, příslušný výlučně Ministerstvu vnitra, které věc posuzuje podle § 3b odst. 3 zákona o azylu. Policii takovéto posouzení nepřisluší.
31. Jestliže posouzení, které učinilo Ministerstvo vnitra nevyznělo ve prospěch žalobce, naopak, jestliže vyrozuměním ze dne 14.12.2018 bylo žalobci sděleno, že nelze jeho žádost ze dne 12.12.2018, která byla odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra postoupena, považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany, pak není možno za tohoto skutkového stavu věci požadovat na policii, aby s takovou žádostí žalobce jednala jako se žádostí, která byla podána včas.
32. Lze zde zopakovat, že žádost žalobce ze dne 12.12.2018 nelze považovat za včasnou žádost, když je zřejmé, že za včasnou by bylo možno považovat takovou žádost pouze tehdy, pokud by byla podána před uplynutím 7 dnů ode dne, kdy byl žalobce policií informován o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany na území a důsledcích spojených s uplynutím této lhůty, jak je upraveno v ustanovení § 3b odst. 1 zákona o azylu. Jak již bylo uvedeno, žalobce byl vyrozuměn o této možnosti dne 1.4.2018, 7 denní lhůta tedy uplynula dne 8.4.2018. Žádost byla podána dne 12.12.2018, není tedy pochyb o tom, že jde o žádost opožděnou. Proto také přicházelo pouze v úvahu posouzení podle § 3b odst. 3 a nikoliv podle § 3b odst. 1 zákona o azylu.
33. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl. Pro úplnost soud uvádí, že o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků a o návrhu na předběžné opatření rozhodl soud usnesením ze dne 20.12.2018 č.j. 11 A 253/2018-22.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalovaným správním orgánům náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu